

„Na goro grem, k Sv. Mohoru in Fortunatu. Nežica me tam čaka, zato se mi mudi. Včeraj sem jo videl z zlato pečo na glavi, in meni bo kupila zlat klobuk.“

„Pa mene počakaj, pojdeva skupaj; jaz grem tudi na goro, bo vsaj družčina.“

Vrban je skočil iz postelje, da gre pogledat za Grogcem. A ta je bil že v veži in je stopal po nerodnih stopnicah pod streho. Nenadoma zasliši Vrban silen ropot. Prižge luč in gre v vežo.

Pod stopnicami je ležal Grogec in se ni zavedel. Iz senc mu je rosila kri; ustnice so se mu pregibale in šepetal je nekaj nerazumljivega.

Drugi dan je odšel za sestro. V večnosti sta se snidla.

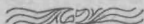
IV.

Krasen dan je bil. Gori v Jelenjem rebru je vse dehtelo in cvetelo. Na tisoče cvetlic se je tu šopirilo v bujni krasoti, in pisani metulji so poletavali po svežem zraku. Čebele so šumele, čmrlji so brenčali, po zelenem drevju so se preletavale ptice, a nad mlado zemljo se je razpenjalo sinje nebo brez oblaka.

A danes ni bilo Grogca sem gor, belka ni skakala po strmih robah, in kukavica je pogledavala zastonj izza košatega javorja, kje bi ju zagledala.

Belka je lačna meketala doma v hlevu, a Grogca so polagali v krsto.

Nekaj dni potem je Vrban prodal vso rajnikovo lastnino za dvajset goldinarjev. Te je potem dal za svete maše, da bi se brale za Grogca v cerkvi sv. Andreja.

Deklamovanke.

8. Dar sv. Nikolaja.

Na griču zapuščenem,
prav daleč iz vasi,
med osamelim drevjem,
tam hišica stoji.

Bolan v nji biva oče
in mlada njega hči;
bolniku skrbno streže
premnogo že noči.

Že dolgo mala Anka
prosila je Boga,
odvrne naj nesrečo,
bolniku zdravje dá.

Nocoj posebno vneto
molitev se glasi ...
a spanec jo premaša,
zadremlje in zaspi.

In sanja ljubke sanje ...
cel vidi zbor krasan,
svet Nikolaj je v sredi,
od angelov obdan.

Ves zbor se bliža zemlji
in v izbo stopi k njej,
očetu se približa,
ki zdrav je kot poprej.

Svetnik odpre darila,
na mizo jih zvrsti;
in rajski zbor se vrne,
v nebo spet odhiti.

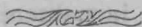
Zdrav zjutraj oče vstane,
začuden ostrmi,
ker miza prečarobno
z darovi se blesti.

Vesel pokliče hčerko,
ki v sanjah se smehlja:
„Le vstani in pogledi
darove iz neba!“

Se vzdrami Anka, gleda
očeta zdaj, zdaj dar.
Očem še ne vrjame:
„So to še sanje már?“

Veliko razveselil
nocoj svetnik ljudi:
najsrečnejša med vsemi
sta oče in pa hči.

Sojeniški.

Sneg orjejo.